

Cocon

Jaargang 22

Oktober, November en December 2022

Cocon

De Cocon is een kwartaaluitgave van de FNG en als zodanig te vinden op de website van de FNG. Toezending van een hard-copy is mogelijk aan alle ingeschrevenen of donateurs -met een automatische overschrijving- van de FNG. De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen, indien nodig, in te korten. U kunt de Cocon rond de eerste van elk kwartaal verwachten.

Correspondentie: cocon.fng@gmail.com
Bank: NL25 INGB 0008 4006 43
t.n.v. Federatie Nabestanden
Geweldsslachtoffers

Kou, sneeuw en rijp aan de bomen, het zijn niet de meest warme dingen die je je kunt bedenken.

Kou versteend je; verdriet versteend je.
Kou trotseer je meestal, zoals je je verdriet trotseert.

Je kunt het wel “wegdenken”, maar het blijft er zitten tot het hopelijk heel langzaam ontdooit.

Eenmaal de brug over gloort er wellicht wat licht in de verte.

De redactie van de FNG hoopt u met deze uitgave een beetje over uw brug te helpen, deze winter, de nabije toekomst, verder op zoek naar wat licht.

Inhoud.	Schrijver.	Bladzijde.
Inhoudsopgave	Cocon	2,
Het bestuur	Jack Keijzer	3,
Het verhaal van: Rene Holshuijsen	Barbara Godwaldt	4,
-vervolg	-	5,
Ik ben geen ijzervreter (interview agent)	Marcel Weber	6,
-	-	7,
-	-	8,
Plaatsen gedenksteen Hilversum	Bestuur	9,
De briefwisseling	Wil en Paul	10,
Wij herdenken: Oktober	-*	11,
- November	-*	12,
- December	-*	13,
Schoonmaken Plaatsdelict	Barbara Godwaldt	14,
Stelling en de Conclusies	Kim Gijsbertsen	15,
Interview met: Leo Simais	Jilly Verhagen	16,
-vervolg	-	17,
Gastschrijver	Gert Jan Slump	18,
Uit de Stentor	Wicky van der Meijs	19,
De dag van nabestaande	Wicky van der Meijs	20,
onopgeloste moorden/vermissingen	-	21,
Agenda en nieuws	Bestuur/Cocon	22,
Het bestuur en de Cocon leden	Bestuur/Cocon	23,

De zomervakantie zit er (helaas) op. Waar dan ook in Europa, het was toch werkelijk prachtig mooi weer. Wij hopen dat u ook heeft kunnen genieten van het zonnetje.

Eenmaal terug in het dagelijkse ritme werden wij opgeschrikt door het plotselinge overlijden van Alex Tournier. Alex is betekenisvol geweest voor ADS en later de FNG. Jarenlang heeft hij een bloemstuk gegeven op onze herdenkingsdag ten behoeve van onze dierbaren en een tweetal onvergetelijke boottochten georganiseerd.

Half september hoorden wij van het overlijden van onze Gradje. Gradje heb ik zelf leren kennen tijdens de door ADS georganiseerde sport- en spel weekenden. Op geheel eigen wijze floot hij voetbalwedstrijden met de vaders en de kinderen. Fantastisch. Vele bijeenkomsten heeft hij bezocht. Ook die van de FNG, hoewel hij maar moeilijk kon wennen aan deze letters. Liever sprak hij over ADS. De herinnering die ik van hem vasthoud, is dat hij zo intens kon genieten tijdens deze bijeenkomsten. Vaak zat hij dan in zijn eentje, genietend van een biertje en een sigaartje. Dan weer zat hij bij nabestaanden over van alles en nog te vertellen. Laten we ons troosten met de gedachte dat Gradje bij zijn lieve dochter Natasja is, een dochter die hij zo vreselijk miste. Een goed mens is er helaas niet meer.

Het kidsweekend werd dit jaar voor het eerst na vele jaren niet meer georganiseerd in Slagharen. Dit jaar waren de kids met ouders/verzorgers in Duinrell. Het was een mooi weekend voor een ieder, hoewel de stemming wel enigszins werd beheerst door het bericht dat Gradje in het ziekenhuis lag zonder hoop op verbetering. De “groep Duinrell” heeft spontaan besloten een bloemstuk te regelen voor hem, een mooi gebaar. De onderlinge verbinding ten top.

Het bestuur bedankt Daniel voor de organisatie, het was wederom een prima weekend.

Ook is er weer een bijeenkomst georganiseerd voor nieuwe leden, zes families van evenzoveel slachtoffers. Zes Afschuwelijke verhalen. Wie weet wat FNG voor hen kan betekenen.

Tot slot hebben wij u ook geïnformeerd over het vertrek van ons bestuurslid Wicky van der Meijs. Wicky heeft zich ruim vier jaren enorm ingezet voor nabestaanden, vooral voor de groep nabestaanden waar de moord nog steeds onopgelost is. Maar de inzet voor andere bijeenkomsten of voor algemene zaken was er niet minder om. Vele uren heeft zij zich voor de FNG ingezet.

Een woord van dank en waardering is hier op zijn plaats.

Wicky, veel dank voor alles wat jij voor de FNG en voor nabestaanden hebt gedaan!

*Namens het bestuur,
Jack Keijzer*

Het verhaal van:

Rene Holshuijsen

29-06-1960 † 06-07-2007

Een interview met Angelique, de vrouw van René en Rachelle, zijn dochter.

Angelique en Rachelle zitten naast elkaar op de bank als ze beginnen te vertellen over René. Even kruisen hun blikken elkaar als ik hun vraag hun fijnste herinneringen aan hem te delen. Angelique begint te vertellen dat sommige hem de buurt papa noemen. Hij heeft een hele tijd een uitzendbureau gehad voor ongeschoolde mensen en daarna hebben ze samen een café gerund. Als ze gestopt zijn met het café, weet hij even niet welke kant hij verder op wil wat betreft zijn werk. Als mens weet hij het wel, vertelt ze vol trots. Hij vond het belangrijk om op te komen voor mensen die het wat zwaarder hadden om hun plek in de maatschappij te veroveren. Daarnaast haalt hij er plezier uit om de kinderen uit de buurt te helpen en het gezellig voor ze te maken. Hij plakt voor hen een kapotte fietsband, luistert naar hun verhalen, laat ze spelen in de tuin en deelt ijsjes uit.

Angelique heeft René in 1997 leren kennen via een chatbox. De klik is er meteen, ze voelt zich goed bij hem. Alles is bespreekbaar, geen dubbele agenda's, ze vertrouwen elkaar en hebben het

gezellig samen. René is voor hij haar leert kennen bij het Korps Mariniers geweest, en is daar op verschillende missies gestuurd. Hij praat nauwelijks over die missies, zoals hij ook niet praat over het gestrande huwelijk wat hij heeft gehad voordat hij Angelique leert kennen. Het is een afgesloten hoofdstuk voor hem. Dat is voorbij. De PTSS die hij eraan over houdt en enkele korte mededelingen over wat daar gebeurd is, zijn zo'n beetje de enige dingen die Angelique hiervan mee krijgt.

René en Angelique hebben samen een dochter, Rachelle. Inmiddels is Rachelle een jonge vrouw. Zij vertelt ook over de fijne en grappige dingen die ze met haar vader heeft meegemaakt. Ze maakt haar vader soms op, niet met make up, maar met kleurstiften. De keer dat ze per ongeluk een watervaste marker heeft gebruikt, wordt haar vader naar zijn werk geroepen. En daar gaat hij, met de stiftstrepen nog op zijn gezicht aan het werk. Dat is ook zoals Rachelle en haar moeder zich hem herinneren, sociaal en opkomen voor mensen waarvan hij vindt dat ze het nodig hebben.

Deze fijne herinneringen die ze aan René hebben maken het contrast met hoe ze hem zijn kwijtgeraakt dan ook immens groot. De avond waarop hun leven totaal veranderd begint met een gezellig samen gourmetten. Angelique weet tot de dag van vandaag nog niet precies wat René op dat moment triggert. Maar zijn gezellige gemoedstoestand slaat in één keer om. Misschien is het de geur van het vlees, maar zeker weten doet ze het achteraf niet. Hij staat van tafel op, geeft Rachelle een kus en zegt:

“Papa moet even naar boven; je bent en blijft papa’s oogappel en ik hou van jou.”

Angelique is op de hoogte van René’s psychische toestand. Voor zijn PTSS had hij namelijk bij geestelijke gezondheidszorg Mediant (GGZ) op zijn persoon afgestemde gesprekken als therapie. Angelique heeft zo’n bijzondere omslag in zijn gemoedstoestand bij hem al eens eerder meegemaakt, en besluit de huisarts te bellen. Immers, de afspraak die ze eerder met de huisarts gemaakt hebben, is dat wanneer het weer tot zo’n crisis met René zou komen, hij zal worden opgenomen of in ieder geval door de arts met medicatie behandeld wordt. Het wachten was dus op de huisarts. Op de vraag van Angelique of hij dringend langs wil komen omdat René weer in een crisis is geraakt, antwoordt hij ‘of het niet beter is om de politie te bellen?’

Intussen gaat Angelique af en toe boven kijken of de situatie zich verandert. René ligt in bed met een pistool tegen zijn voorhoofd gedrukt. Nadat ze vergeefs heeft geprobeerd het pistool af te pakken besluit ze voor de tweede keer de huisarts te bellen waar hij blijft. Bij dit nog verontrustender telefoontje besluit hij (niet overeenkomstig de afspraak) alsnog de politie te bellen.

Tegen de eerst aankomende agent zegt Angelique dat René boven is met een pistool wat naar haar idee absoluut ongeladen is. Ze heeft de huisarts aan de telefoon wanneer die vraagt om de huissleutel aan de politie te geven. De agent die de sleutel krijgt aangereikt vraagt door de telefoon nogmaals aan de huisarts of die ter plaatse wil komen, echter zonder resultaat. Kort daarop stond het in de straat en bij het huis

vol met agenten en worden Angelique en Rachelle geacht achter het gespannen lint te blijven. “Minimaal 40”, zeggen Angelique en Rachelle vol ongeloof, over het aantal agenten.

Binnen loopt de situatie met René steeds verder uit de hand. Volgens Angelique blijkt het achteraf een soort vuurwapenpistool te zijn. "René had gewoon hulp nodig", benadrukt ze. De situatie heeft ze als zeer chaotisch ervaren en veel te druk met agenten. "Daardoor loopt de communicatie helemaal mis", zegt ze er achteraan. Uiteindelijk is René in de brandgang achter het huis terecht gekomen met de agenten. Daar is hij recht door zijn hart geschoten door één van de agenten. Angelique zegt dat door (getuigen)verhoren en verklaringen blijkt dat René zich over wilde geven maar dat de betreffende agent alsnog (kennelijk) uit angst op René heeft geschoten.

Jaren is ze bezig geweest om van deze verschrikkelijke dag duidelijke antwoorden te krijgen. Haar beweegredenen waren niet om iemand te laten boeten of aan de schandpaal te nagelen, maar om fouten in de toekomst mogelijk te kunnen voorkomen. Daarnaast mist ze de erkenning voor wat zij, René en haar dochter, overkomen is. Na 15 jaar rechtszaken moet Angelique het doen met de rechterlijke uitspraak dat er door de politie ‘fouten zijn gemaakt’ en dat die in gesprek moeten gaan met de nabestaanden. Hier is nog steeds niet van gekomen maar Angelique hoopt nog steeds dat het er wel van gaat komen.

Angelique en Rachelle hebben PTSS overgehouden aan de traumatische gebeurtenis en de vervelende nasleep en ze vertellen dat het hun leven voorgoed en ten nadele heeft veranderd. Rachelle geeft op mijn laatste vraag van het interview of ze nog iets toe wil voegen een vastberaden antwoord: "Ik heb van mijn vader geleerd dat ik altijd door moet zetten en op een nette manier voor jezelf op moet komen!" Haar moeder slaat bij die woorden trots een arm om haar heen, de positieve herinneringen aan René koesterend.

Ik ben geen ijzervreter

Jaarlijks komen er 120 tot 125 inwoners van Nederland om door doodslag of moord (cijfers CBS). Dat betekent eens in de drie dagen een dode door geweld. Een triest getal, niet alleen voor nabestaanden, maar ook voor de hulpverleners die voor elk geval opnieuw moeten uitrukken en geconfronteerd worden met de lugubere details van zo'n misdrijf.

De categorie hulpverleners die meestal als eerste op het zogeheten plaats van delict verschijnt is de politie. Die hoort dan alles in het werk te stellen zodat hulpverlening, onderzoek, opsporing en vervolging mogelijk worden gemaakt zonder nieuwe slachtoffers. Een verantwoordelijke taak, waarvoor je wel stevig in de schoenen moet staan om goed en efficiënt te kunnen vervullen? Ik ben daarom in gesprek met Harrie*, die liever niet met zijn echte naam in dit verslag wil staan om privacy redenen. Hij is achter in de dertig en u nu al zo'n 12 jaar in dienst bij de politie bij de incidentafhandeling/noodhulp. Hoe ervaart hij de moord- en doodslag in het land?

Hoe gaat hij ermee om?

“Ik ondervind wel degelijk emoties bij een incident, maar weet het op zo'n cruciaal moment weg te zetten. Later is er alle ruimte en tijd om dan wel die emoties aan de orde te laten komen.”

Collegialiteit belangrijk

Harrie is voordat hij agent werd als militair in dienst geweest, heeft een uitzending naar Afghanistan meegemaakt, maar heeft bij terugkeer de stap gemaakt om te solliciteren bij de Politie. “Het was voor mij een logische stap na defensie om hier te solliciteren om iets anders te betekenen voor de Nederlandse maatschappij dan in het buitenland. Dat was een drive vanbinnen, een soort roeping voor mij.”

En over zijn gevoel na die overstap: “Je leert mensen op een andere manier kennen. Dat kan mee-, maar vaak ook tegenvallen. Wat er is meegevallen is dat het een heel open organisatie is waarin je heel collegiaal en heel intiem met collega's samenwerkt om NL veiliger te maken. Wat tegenvalt is dat je de zwartste kanten van mensen tegenkomt.”

Wat is dat dan met die collegialiteit? Harrie: “Je werkt soms hele dagen met dezelfde collega's, je hebt het over van alles en nog wat, je leert elkaar en nieuwe collega's in korte tijd zeer hecht kennen en je maakt veel mee samen en dat smeedt een band die je nodig hebt in het politiewerk. Alleen kun je het niet af. Het werk is daar te heftig voor. Je deelt lief en leed met elkaar. Je maatje naast je is vaak je eerste aanspreekpunt, die ziet meestal eerder dan jouw leidinggevenden hoe het met je gaat, jij ziet op jouw beurt weer hoe het met hem of haar gaat.”

In werkstand, de emotie-knop uitzetten

Hoe gaat het bij een situatie van moord of doodslag? “Bij een incident staat iedereen in de werkstand en weet wat ie aan de ander heeft. Werkstand wil zeggen dat je je gevoelens opzij zet en professioneel en zo rationeel mogelijk te werk gaat. En dat is hulpverleners aan hen die dat behoeven. Voor negatieve emoties is op dat moment geen ruimte, anders functioneer je niet. Ik heb wel het gevoel dat ik moet helpen en optreden, maar verlamme gevoelens als angst, haat, boosheid, woede moet ik weten opzij te zetten. Je hebt Fight-Flight-Freeze. Als je bevriest in zo'n situatie kan dat gevaarlijk zijn voor jezelf en anderen, als je in de fight-modus gaat kan je in een tunnelvisie raken en werk je niet meer proportioneel. Als je aan flight doet, dan heeft de burger er niks aan, al zal je het zelf wel overleven. Je wil tenslotte ook de dader voor het gerecht brengen. Je krijgt daar training voor om weerbaar te zijn, je wordt niet zonder gereedschap de straat opgestuurd. Maar het is soms wel lastig.”

Word je dan nooit emotioneel of boos? “Ik ben wel eens bij een incident geweest dat ik het ook niet droeg hield. Dat kan, maar dat doe je niet als je aan het werk zelf bent. Het is dan meer dat je een verhaal van een getuige hoort en denkt: “Zo, dit is heftig”. Dan ben je ook maar mens en pik je ook een traan weg. Dat lijkt me niet gek. Als het gaat om boosheid of haatgevoelens, weet je vaak weet je niet wat er precies gaande is. Je ziet misschien wel een man met een mes staan, maar weet niet waarom dat zo is. De melding weet en zegt dat ook niet. Je hebt dus niet het complete plaatje. Dus is zo iemand voor mij ‘een verdachte’ die ik wil voorgeleiden bij de OvJ voor het onderzoek. Maar emoties écht uitsluiten, nee. Ik heb wel eens met iemand in kinderporno te maken gemaakt. En daar heb ik wel wraakgevoelens bij. Maar je blijft wel professioneel in je rol en je taak. Je zet je baan natuurlijk op het spel als je daar ruimte aan geeft. Bij moord en doodslag probeer je die emotie van haat en wraak om te buigen naar je kracht. Die kracht te gebruiken in de aanhouding, dat geeft je adrenaline. Er zijn genoeg voorbeelden van collega's die met een getrokken wapen zeggen: “Klootzak, op de grond liggen”. Eigenlijk moet je zeggen: “Stop politie, u bent aangehouden. Handen spreiden.” Ik ben degene die dat laatste zegt, en die andere collega soms dat eerste. Maar beide zeggen we ook – al dan niet met getrokken wapen –: “Bij verdachte bewegingen wordt er geschoten”, maar toch we schieten geen van beiden! Schieten omdat je boos bent op de dader doe je niet als politiemans.”

Opgevangen door werk en thuis.

Laat je emoties dan nooit toe? “Het gevoel dat het heftig binnenkomt ervaar ik niet tijdens het incident, want dan sta je er en ga je ervoor. Dat gevoel komt soms na het incident, soms ook niet, soms pas dagen na het incident. Als ik ergens mee blijf zitten komt het omdat het mij raakt in de kern van het mens zijn. Vooral wanneer het gaat over incidenten met kinderen. Dan komen er bij mij emoties vrij die het meest heftig zijn, ze komen dubbel zo hard aan als andere incidenten. De emoties zijn dan heftiger en daardoor duidelijker.”

Hoe ga je er dan mee om? “Je hebt binnen de politie een onderdeel die politiemensen begeleidt en heet Team Collegiale Opvang. Na een heftig incident krijg je de ruimte om één op één met een ander erover te praten. Het zijn collega's waar je dagelijks mee werkt en soms zie je ze best wel vaak. Ze hebben er een opleiding voor gehad. Het is wel goed geregeld binnen de politie, de opvang, de hulplijnen die je als politiefunctionaris hebt. Het TCO is dan ook niet op dezelfde dag maar vaak twee of drie dagen erna. Dan kun je het hebben laten bezinken. Als je merkt dat het blijft rondspoken trek je ook zelf aan de bel: ‘Moet je eens luisteren, dit is niet OK’. ‘Meteen na het incident heb je wel een debrief en als het heftig is geweest kun je al meteen je emoties aan bod laten komen. Dan heb je een eerste ventilatie gehad. En dan ben je blij om weer thuis te zijn, maar dan komt het weer boven. Dan kun je wel proberen het voor je te houden, maar mij lukt dat niet. Dus, thuis is een van de belangrijkste plaatsen om zware incidenten te verwerken. Het vormt een veilige haven voor mij. Thuis kan ik er goed over praten wat ik op mijn werk meemaak. Ik kan mijn diepste gevoelens met mijn partner delen en zij begrijpt dat. De boosheid, het verdriet, de agressie die je op straat meemaakt. Thuis heb je het toch anders erover dan met collega's. Ik kan mijn gevoelens thuis beter ventileren dan op het werk. Thuis voelt veiliger. Op het werk blijven het collega's en collega's kijken er toch met een andere blik naar dan je partner naar wat het met je doet. Als die hulp er niet zou zijn zou ik eerder aan de bel trekken.”

“Sommige incidenten kunnen prima worden besproken met TCO, sommige incidenten ook prima thuis. Maar er zijn ook incidenten waar je professionele hulp voor nodig hebt, zoals een psycholoog en zij kunnen jou doorsturen. Dat is het verschil. Voor collega's is het werk technisch en thuis kan ik meer ventileren. Mogelijk komt dat omdat je de minder heftige incidenten thuis niet bespreekt. Het zijn de allerheftigste incidenten waar je het thuis én op je werk over hebt en waar je misschien ook professionele hulp bij nodig hebt.”

Een achtbaan

Harrie wordt merkbaar emotioneel bij het vertellen van het volgende voorbeeld. “Ik ben bij een incident geweest, een man die in een psychose zijn vrouw had neergestoken. En daar waren twee kindjes bij. De vrouw had de politie gebeld: “Ik ben neergestoken door mijn man”, dat heeft ze nog kunnen doen. In de zoektocht vanuit de meldkamer zijn we toen tot dat bepaalde adres gekomen. Dat heeft ook nog enige tijd geduurd. Het eerste wat je doet is de deur inbeuken. Je gaat naar binnen, je loopt die man omver, want je ziet dat er met hem niks aan de hand is, hij wordt gelijk geïsoleerd door de collega's die er bovenop zitten. Die man kon er niks aan doen, bleek achteraf, hij was en bleef in de psychose. Ik ben geen arts, maar ik kon zien dat hij in die psychose zat. Maar je weet niet wat er verder aan de hand is in de woning. Die vrouw lag onder het bloed op bed en ook de 2 kindjes zaten op het bed, helemaal onder het bloed. Een meisje van drie en een jongetje van twee. Maar die hadden gelukkig helemaal niks. Dan pak je zo jongetje van twee op die zegt: ‘Papa boos, papa boos’ en dan heb jij direct de zorg over dat jongetje. Je gaat eerst hulpverleners aan die vrouw en dat kun je niet alleen (Harrie is zichtbaar aangedaan), zo'n incident. Je bent je als je ernaar toe gaat met veel collega's. Je gaat op zo'n melding met iedereen die beschikbaar is naar het incident om te helpen. Je staat er dus met 10, 15 collega's heen. Er is natuurlijk een plaats delict die bewaakt moet worden, er moet onderzoek gedaan worden, er moet eerste hulp worden verleend aan die vrouw, de kinderen moeten opgevangen worden, je hebt een verdachte die moet worden aangehouden, je hebt al zo 7 mensen met een taak. En het geeft natuurlijk consternatie in de straat, waar je ook politie voor nodig hebt. Dat iedereen weet wat ie moet doen komt vooral door de aansturing door de senioren Maar soms is het ook wie als eerste die de deur intrapt en kijkt of er daar een verdachte achter staat; dat wordt dan je taak. De ene heeft meer met EHBO, sommige zijn wel opgeleid, andere niet, sommigen hebben de opleiding levensreddend handelend politie (LHP) gehad, die hebben een set middelen bij zich met een tourniquet en speciaal gaas en die kunnen catastrofale bloedingen stoppen. Je merkt ook dat sommige vrouwelijke collega's direct naar de kinderen toe gaan, gewoon instinct. Dat verdeelt zichzelf. Een senior die erbij staat kan het ook aansturen. Je hebt ook een officier van dienst rondrijden, die bewaakt het overzicht, die schakelt de forensische opsporing in. Maar ook de meldkamercentralist die het allemaal hoort over de radio, die denkt ook al mee, die verdeelt ook het werk. De ketenpartners worden ingeschakeld. Er gebeurt een heleboel tegelijk.”

“Dan komt er een bepaald moment van rust, alle taken zijn verdeeld, iedereen staat op dat moment in de werkstand. Als daarna de vrouw met de ambulance is vervoerd – je weet niet of ze het gaat redden – de man is naar het politiebureau, zit je nog steeds met de twee kindjes. Die neem je dan mee naar het bureau, je gaat ermee spelen en je wacht op ‘veilig thuis’ en ‘wat nu verder’.

Dan kom je dus ineens van mega heftig incident en zit je daarna in een vaderrol en dat gebeurt allemaal in anderhalf uur tijd.

Dan zit je echt in een achtbaan.”

“Dit voorbeeld is niet iets van twee dagen geleden.

Dit is jaren geleden gebeurd en ik schiet er nog steeds vol van. Het grijpt me nog steeds aan.

Hier ben ik ook voor bij de bedrijfspsycholoog geweest. Als ik eraan terugdenk vind ik het nog steeds heel heftig en nu helemaal omdat ik zelf een kindje heb.”

Wat als je voor een ‘taak’ komt te staan die je niet lekker ligt, waar je niet goed in bent?

“Ik had toen nog geen kinderen.

Het was toen lastig om met zo’n klein jongetje om te gaan, ik was zelf nog een jonge vent. Toch doe je dat, dat gevoel het niet te willen of te kunnen zet je weg. Dat parkeer je. Als je het echt lastig vindt is er ook wel de ruimte om dat aan te geven.

Dan zeg je dat. Je bent mondig, je geeft het aan.

Dan kun je een andere taak krijgen, bijvoorbeeld kantoorwerk. Daar is wel ruimte voor binnen de politie. Maar ter plekke kan de situatie zo zijn dat het werk gewoon moet gebeuren, dat je wordt aangestuurd. Aangeven dat je niet kunt of wilt hangt af van die situatie. Als je in een ME-linie staat kan het niet, maar in zo’n huiselijk geweld incident misschien wel,

want je kunt switchen van taak.”

Niet altijd vooraan willen staan

“Dat van in een achtbaan zitten maakt het werk ook wel mooi. Het ene moment is heftig omdat je de moeder probeert te redden, maar even later zit je te lachen met dat jongetje dat met je speelt. Het is van het diepste dal waar je in kunt zitten naar een jongetje van twee vermaken door met hem te spelen, midden in de nacht. Je doet het voor de moeder, je doet het voor de kindjes, voor de man

die misschien er zelf ook niets aan kan doen. Je doet het voor iedereen, er zijn geen winnaars.”

“Het werken bij de noodhulp is vaak een avontuur.

Als jongvolwassene ben ik in een grillige wereld terecht gekomen. Maar als je je hele leven blijft werken in de noodhulp ervaar je steeds meer moeite om ermee door te gaan. Ik merkte aan mezelf dat het voor mij op een gegeven moment wel genoeg was en heb nu voor mezelf een pauze ingelast. Je merkt het aan een korter lontje krijgen, directer naar de burger zijn, je neemt het meer mee naar huis en wordt daar minder gezellig. Allemaal rode vlaggen waarbij je toch moet nadenken of dit nog goed voor je is. Je hebt dan geen zin meer om constant vooraan te staan. Je hebt geen zin meer in dood en verderf als je jong bent, als je in de bloei van je leven bent en net vader bent geworden. Dan ben je in je hoofd ergens anders. En dat kan, gelukkig, heel goed bij de Politie. Een pauze inlassen bij bijvoorbeeld het VVC (veel voorkomende criminaliteit team) die de recherche ondersteunen of bij een inbrakenteam of flexteam. Een neventaak die variatie brengt in het werk. En daarmee kan het politiewerk leuker worden. Ik werk nu daarom tijdelijk niet in de Incidentafhandeling, omdat het mij even teveel is geworden. Maar misschien kom ik wel weer terug.”

Tot slot wil Harrie de lezers nog één ding verduidelijken: “Als je onderzoek doet op een plaats van delict, kun je dat maar één keer doen. Daarna is er geen plaats van delict meer. Als je fouten maakt door jouw emoties, dan kan dat een veroordeling van een verdachte in de weg staan. Dat speelt bij mij altijd in het achterhoofd. Nabestaanden kunnen dit niet altijd begrijpen en dat is soms lastig.”

Gedenksteen geplaatst in Hilversum

Zaterdag 24 september is in Hilversum bij de Sint Vitus kerk een gedenksteen geplaatst.
"de gedenksteen " *geweld eindigt waar respect begint* "

Deze zou eigenlijk op zaterdag 21 september 2019 op de DHG geplaatst worden.
De vertraging van 3 jaar heeft te maken met het herinrichten van het stationsplein in Hilversum waar al een monument tegen geweld stond en waar wij gehoopt hadden de steen te mogen neerleggen. De werkzaamheden daar zijn voorlopig nog niet klaar en of we ooit toestemming zouden krijgen voor de plaatsing van de tegel aldaar is hoogst onzeker. Blijven wachten is daardoor nauwelijks nog een optie.

Het kerkbestuur van St. Vitus heeft het beheer van de tegel welwillend opzich genomen.
In een klein gezelschap omlijst door mooie gedichten en 2 prachtige speeches hebben is de steen gelegd in het plantsoentje naast de kerk voor de pastorie van de kerk. Een mooi plekje wat goed toegankelijk is.

*Nu je uit mijn leven bent
Weg uit mijn bestaan
Niemand ooit de reden kent
Waarom jij moest gaan
Zou het lot je leven leiden dan
Zijn je wegen al bepaald
Iemand waar je zo van houdt
Raak je zomaar kwijt
Jouw verhalen tegen mij
Zijn verleden tijd
Zou het lot je leven leiden dan
Zijn de wegen al bepaald
Alles is veranderd sinds
Jij hier niet meer bent
Ik lees je naam in de sterren
Fluisterend hoor ik van verre
Jouw geluid, je leeft nog elke
dag
Kan ik verder zonder jou
Staat de tijd nu stil
Was je nog maar even hier
Is alles wat ik wil
Alle vragen die ik je stellen wou
Dingen waar ik nog mee zat
Weet dat ik je missen zal
Omdat ik van je hou
Ik lees je naam in de sterren
Overal, waar ik ga ben of sta
Fluisterend hoor ik van verre
Jouw geluid, je leeft nog elke
dag.*

Dag Wil,

Voor onze dagelijkse boodschappen gaan we altijd naar het vlakbij gelegen winkelcentrum, alleen moet je dat niet doen als je haast hebt. We noemen het wel eens 'onze dorpspomp', want uiteraard kom je daar altijd mensen tegen. Laatst ook een keer. We vroegen – de klassieke vraag – hoe het met haar ging en toen antwoordde zij: “Goed genoeg”. En dat verraste ons. Meestal zeg je: “Goed”, maar dat is zo veelomvattend en tegelijk zo weinig zeggend. Maar “Goed genoeg” zette ons aan het denken. Inderdaad, er mankeert van alles aan. Lichamelijk, geestelijk, je omstandigheden. En dan zeggen: “Het gaat goed genoeg met mij” dat geeft aan dat je je ondanks de omstandigheden die veel of weinig te wensen kunnen overlaten, toch goed voelt. We vonden het een heel frappante reactie en nu antwoorden we zelf ook geregeld op die vraag dat het goed genoeg met ons gaat. Natuurlijk, er is heel wat dat we graag anders hadden gezien, maar er zijn situaties – en ik hoef je niks te vertellen – waaraan je niets kunt veranderen, hoe graag je ook zou willen. Het is de kunst om ondanks die omstandigheden toch de moed te hebben om door te leven. Je kunt bij de pakken neer gaan zitten, en dat overkomt ons gerust ook wel eens, maar telkens breekt het besef door dat je daar zelf niets mee opschiet en – dus – je omgeving ook niet. Je doet jezelf tekort, je kinderen, je vrienden, je burens en daar win je niets mee.

Het is tot mijn schrik als ik dit schrijf, al weer 1 september en dat betekent dat er over een maand een nieuwe Cocon verschijnt. Is er dan altijd wat te schrijven? Ja, want je beleeft altijd weer wat nieuws en dat hoort ook bij het leven.

Nou Wil, dit is dan zomaar een praatje op afstand, maar ik vind het fijn om achter mijn computer ons contact levendig te houden.

*Hartelijke groet,
Paul*

Dag Paul,

Ons contact levendig houden achter je computer. Dat vind ik dan ook weer grappig. Het brengt me op de gedachte, dat ons contact uitsluitend tot stand kwam door het gezamenlijke leed, dat ons bindt. Anders zouden we elkaar wellicht nooit hebben leren kennen.

Ze zeggen wel eens, alleen een lotgenoot begrijpt wat ons is overkomen. En dat klopt wel. Toch merk ik dat de lotgenoten van destijds, en dan praat ik over 26 jaar geleden, ook wel uit beeld zijn geraakt. Uiteindelijk gingen we allemaal onze eigen weg.

In die beginperiode klampten we ons als drenkelingen aan elkaar vast. Elk ging zijn eigen diepbedroefde pad van rouw. Om de zes weken ontmoetten we elkaar in De Kom in Leusden en vielen elkaar om de hals waar we op elkaars schouder uit huilden. Ons verdriet vond daar een uitlaatklep. De herinneringen daaraan zijn me dierbaar geworden.

Je moet niet bij de pakken neer gaan zitten, zeg jij. Ik weet wat je bedoelt, toch is het niet iedereen gegeven om het verdriet maar ook de woede die loskomt na een moord op je kind, te verwerken en niet bij de pakken neer te gaan zitten. Voor ouders die hun enige kind verliezen zijn er geen kinderen en kleinkinderen waar ze hun liefde aan kunnen geven.

Voor mij loopt Caroline mijn hele leven met me mee. Zo heeft ze de plek gekregen die ze verdient, samen met de andere kinderen die hun grote zus niet vergeten. Ik leef mijn leven en kan genieten maar het zijn wel twee levens, mijn leven voor en na juli 1996.

Onze praatjes op afstand vullen geen gaatjes maar ze zijn voor mij ook troostend en ik hoop ook voor onze lotgenoten. Dat is wat we kunnen blijven uitdragen, onze lotsverbondenheid.

*Hartelijke groet,
Wil*

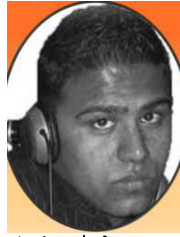
Wij herdenken in de maanden Oktober, November en December

Martine Haan
* 02-10-1980
† 16-03-1997

Isabelle
Kwakernaat
* 04-10-1993
† 20-06-2008

Awinash Darsan
* 06-10-1985
† 26-05-2009

Sabrina Smit
* 07-10-1978
† 14-01-2001

Raymond Kuiper
* 08-10-1968
† 16-07-2009

Patty Sablerolle
* 09-10-1977
† 01-10-2000

Pascal Triep
* 09-10-1981
† 29-01-2007

Suzanne
Martens
* 09-10-1983
† 02-11-2008

Rick Geelen
* 10-10-1987
† 17-03-2012

Murkje de Vries
* 11-10-1971
† 02-02-2008

Gerrit Jan van
Tongeren
* 13-10-1980
† 21-04-2003

Quincy Schumans
* 15-10-1993
† 02-09-2010

Stephan
Hendriksen
* 16-10-1984
† 22-09-2001

Chanel-Naomi
Eleveld
* 16-10-1991
† 21-07-1999

Tjeerd van
Seggeren
* 17-10-1979
† 09-07-2017

Dario Britvec
* 18-10-1969
† 02-02-2003

Mariska Peters
* 18-10-1993
† 09-02-2015

Esther Sinke
* 26-10-1979
† 29-08-2005

Linda v.d. Giessen
* 26-10-1986
† 10-08-2015

Mattijs de Bruijn
* 27-10-1982
† 29-09-2019

Joeri Edelijn
* 27-10-1987
† 10-05-2015

Noëllie Blondelle
* 28-10-1967
† 17-02-2004

Mike Oostinjen
* 28-10-1980
† 01-02-2010

Peter de Boer
* 31-10-1961
† 25-02-2002

Linda Manders
* 01-11-1979
† 23-07-2010

Tamara Wolvers
* 02-11-1977
† 12-07-2006

Wim Muilman
* 04-11-1947
† 15-01-2004

Tjipke v.d Ploeg
* 04-11-1955
† 22-08-2012

Rick Haster
* 04-11-1961
† 22-02-2008

Dennis v.d. Velde
* 04-11-1994
† 02-03-2014

Bart Postma
* 06-11-1966
† 12-05-2001

Annemarie Sluijs
* 07-11-1977
† 12-12-2006

Rudij Oordt
* 08-11-1961
† 30-07-2004

Sharmila Kanhai
* 09-11-1986
† 23-01-2014

Peter Lichtendahl
* 14-11-1956
† 29-08-2015

Michel Schut
* 14-11-1998
† 03-04-2018

Lidewij Zegers
* 15-11-2001
† 24-02-2008

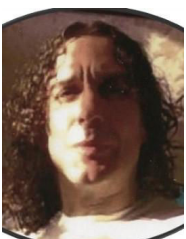
Afke Kuipers
* 16-11-1987
† 08-03-2013

Jeanette v.d.
Boogert
* 19-11-1938
† 15-04-2012

Johnny v
Wanrooij
* 19-11-1982
† 27-12-2006

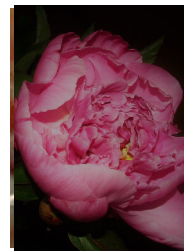
Michel Gordijn
* 20-11-1970
† 01-10-2012

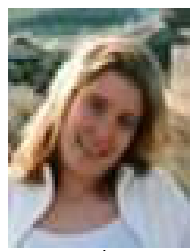
Ilse Graat
* 20-11-1995
† 20-06-2013

Jolanda Weber
* 21-11-1967
† 14-02-2012

Saskia
Hellendoorn
* 23-11-1980
† 02-02-1999

Angelique
Galavazi
* 23-11-1982
† 01-12-2004

Ellis Windhorst
* 24-11-1976
† 19-06-2002

Stephan Buczijnski
* 24-11-1986
† 13-01-2013

Lorraine
Wijnberge
* 25-11-1981
† 29-06-1985

Jari van Peer
* 25-11-2004
† 28-12-2004

Linda Rijsbergen
* 27-11-1970
† 19-01-1993

Annemarie Steen
* 27-11-1983
† 04-01-2007

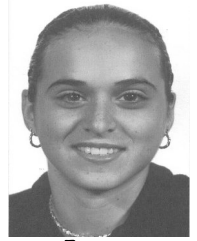
Carmine Barberio
* 28-11-1984
† 30-05-2004

Najwa Anfield
* 28-11-1992
† 27-11-2001

Thomas Ramos
* 03-12-1970
† 15-11-2013

Jeanny
Wagemans
* 04-12-1986
† 07-01-2005

Melisse Ulrich
* 04-12-1986
† 23-05-2006

Floris Sebregt
* 07-12-1970
† 14-12-1996

Onno Kuut
* 07-12-1978
† 16-03-2009

Mike ter Halle
* 07-12-1992
† 13-08-2019

Patricia Bouwens
* 09-12-1977
† 09-11-2003

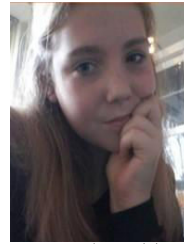
Karina van Dijk
* 09-12-1982
† 23-01-2021

Esther Paul
* 14-12-1973
† 30-04-2017

Nalina Bhoelai
* 14-12-1982
† 30-10-2013

Savannah Dekker
* 14-12-2002
† 01-06-2017

Dylan Kerssies
* 18-12-1976
† 15-03-2008

José van Vugt
* 20-12-1946
† 27-11-2001

Robert Tjong Kim
Sang
* 20-12-1969
† 24-08-2003

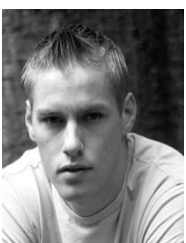
Henk Schuurman
* 21-12-1950
† 14-07-2007

Nasrin
Khoshkalam
* 22-12-1964
† 04-07-2018

Ron Makadoeroe
* 23-12-1952
† 08-06-2009

Frank Hermsen
* 24-12-1984
† 21-11-2004

Noël Angila
Gerritson
* 25-12-1982
† 02-12-2014

Sabrina Bout
* 28-12-1986
† 06-06-2011

Rob Sitek
* 31-12-1964
† 05-07-2009

Schoonmaken plaats delict.

Een plaats delict moet ook weer schoongemaakt worden.

Als de gebeurtenis zich in de openbare ruimte afspeelt, wordt dit veelal schoongemaakt door de gemeente of politie. In een woning is dit niet zo. Na het forensisch onderzoek wordt de woning vrijgegeven en dan...

Wie is er verantwoordelijk voor de schoonmaak?

In een woning is de familie verantwoordelijk. Uit coulance neemt de politie soms wel een deel van de verantwoordelijkheid over, maar hier wordt in iedere regio anders mee omgegaan.

Veelal worden grote plassen bloed wel weggehaald, maar zelfs dat gebeurt niet in alle gevallen.

Onlangs sprak ik Peter, wiens stiefzoon Maikel, 25 maart 2022 is overleden, nadat hij is doodgeschoten door zijn vader, die daarna zichzelf om het leven heeft gebracht.

Deze afschuwelijke gebeurtenis heeft zich afgespeeld in Maastricht.

Na drie dagen is Peter naar de woning gegaan waar het delict had plaatsgevonden om kleding op te halen voor de uitvaart. De woning is op dat moment nog in dezelfde staat als hij aangetroffen was net na het delict, overal zat bloed. Het is een traumatische ervaring voor Peter geweest. Later bleek dat het hier niet bij bleef.

Na vijf dagen wordt de woning officieel vrijgegeven, nog steeds in deze staat. De familie zit met hun handen in het haar. De politie geeft aan dat de schoonmaak niet hun taak is.

Uiteindelijk is het bij de familie van Maikel opgelost door de woningbouw. Zij hebben een schoonmaakbedrijf ingehuurd en de kosten hiervan zelf betaald.

Bij Mariet, de moeder van Shelley, die 23 juni 2020 om het leven komt in haar woning, door toedoen van haar toenmalige vriend, loopt het anders. Zij heeft nog lang nachtmerries gehad van wat ze aantrof in de woning.

Zelf staat ze de bebloede handafdrukken van haar dochter van de wand van de kast af te schrobben.

Hierdoor is ze enorm geconfronteerd met het lijden van haar dochter. De traumatische ervaringen worden enorm verergert.

Mariet wil andere nabestaanden dit verdriet besparen en deelt haar verhaal met de krant "de Gelderlander". Hieruit heeft RTL het onderwerp opgepakt en wordt het onderwerp door middel van een interview met Mariet uitgezonden op TV.

Michiel van Nispen van de SP pakte het vraagstuk op en heeft hier een Kamervraag van gemaakt aan minister F. Grapperhaus en minister S. Dekker van Justitie en Veiligheid op 13 augustus 2021.

Een hele tijd hebben we daarna niks meer gehoord, maar juni dit jaar was het dan zover.

Er is besloten dat de inhumane manier van omgaan met nabestaanden op dit vlak opgelost moet worden. Er wordt door het ministerie een werkgroep aangesteld die gaat onderzoeken door wie en hoe dit voortaan extern verzorgd gaat worden. Het is belangrijk dat dit discreet gebeurt. Nu is dat nog een probleem, aangezien bedrijven die tot op heden deze werkzaamheden in opdracht verzorgd hebben soms te expliciet over hun ervaringen op dit gebied spreken in de media of op internet, wat voor nabestaanden alleen een verschuiving van het probleem zou betekenen. Verder zal er nagedacht worden waar deze schoonmaakteams aan moeten voldoen qua opleiding, geheimhouding, via wie ze de opdrachten krijgen en wat er gedaan wordt met spullen die niet schoongemaakt kunnen worden of kapot zijn.

Het zal dus nog even duren voor dit echt is opgelost, maar er wordt wel aan gewerkt.

Stelling was:

In de Cocon hebben we de rubriek wij herdenken.

Voor deze rubriek wordt de geboortedatum gebruikt.

Wat heeft de voorkeur herdenken op de geboortedatum of overlijdensdatum voor in de Cocon.

De uitkomst was nagenoeg gelijk verdeeld voor zowel de geboortedag als de dag van overlijden werd om verschillende redenen gekozen.

Toch kregen wij berichten van nabestaande dat ons als team van de cocon de doorslag heeft gegeven voor onze keuze.

Wij als team hebben de keuze gemaakt voor de geboortedag.

De cocon heeft voor de rubriek wij herdenken de geboortedag omdat:

De geboortedag van onze nabestaande bij iedereen bekend is. De dag van overlijden daar in tegen is voor een grote groep nabestaande nog steeds niet duidelijk. We hopen dan ook dat een ieder zich hierin kan vinden en achter dit besluit staat. Op de dag van overlijden zover dit bekend is, zal er vanuit de FNG -zoals gebruikelijk- een kaartje gestuurd worden.

Wil je ook mee praten en of reageren volg ons dan op:

Facebook: **de.cocon.fng**

E-mail: **cocon.fng@gmail.com**

Rouw na Moord

Het netwerk 'traumatisch verlies' is een netwerk van psychologen door heel Nederland die gespecialiseerd zijn in rouw na moord en doodslag. Met behulp van wetenschappelijk onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen ontwikkelden zij een behandelmethode, speciaal voor mensen die een dierbare zijn verloren door moord of doodslag.

Nieuwe Stelling:

Er zouden meer bijeenkomsten moeten komen voor doelgroepen?

Denk aan broer/zussen dag, Partners, kinderen of bv leden waarvoor het recenter is, dan wel langer geleden.

Is er behoefte aan een specifieke doelgroepen bijeenkomst ?

Graag reageren via de mail of Facebook

reageren kan via:

cocon.fng@gmail.com

Facebook: de.cocon.fng

Voor deze uitgave van de Cocon interview ik Leo Simais, operationeel specialist Team Cold Caseen Vermiste Personen van de Politie Den Haag, Dienst Regionale Recherche.

Kun je iets vertellen over je loopbaan bij de politie?

Mijn loopbaan is in 1981 begonnen. Ik heb tot 1991 in uniform gewerkt als straatagent in de noodhulp. Daarnaast ben ik paar jaar strand agent geweest op het strand van Scheveningen en Kijkduin. Ook heb ik in die periode in de ME gezeten. Vanaf 1991 ben ik bij de recherche gaan werken. Eerst op wijkbureaus en later vanaf 2000 bij de Regionale Recherche. Bij de Regionale Recherche hielden we ons bezig met de georganiseerde criminaliteit en andere zware zaken. Vanaf 2005 ben ik daarnaast ook nog moord- en doodslag zaken gaan doen (als dossiervormer en leidinggevende van het opsporingsteam).

Als nevenfunctie was ik explosieven verkenner en coach familie rechercheur en familie rechercheur.

In die periode heb ik gewerkt voor het Rampen Identificatie Team als familierechercheur en ben ik ingezet bij de Tsunami ramp (ik ben toen ook in Thailand geweest) en de vliegcrash met Turkish Airlines bij Schiphol. Sinds 2005 heb ik aan een groot aantal zaken van moord en doodslag gewerkt en toen in 2013 de Nationale Politie werd gevormd en elke eenheid verplicht aandacht moest besteden aan cold case zaken is aan mij gevraagd om samen met een collega dit team vorm te geven.

Wat zijn de doelen die je voor ogen hebt?

Mijn doel is het opheffen van het cold case team, dan zijn namelijk alle cold cases opgelost en hebben de nabestaanden antwoorden op de vele vragen, maar dat is helaas een utopie.

Zijn daar voldoende ingrediënten voor? Zo niet, wat zou een oplossing kunnen zijn?

Iedere cold case dient een eerlijke kans te krijgen. Eerlijkheidshalve gaat je hart sneller kloppen van een cold case dossier met bepaalde foto's of informatie. Er is er veel meer mogelijk op forensisch gebied dan vroeger. Vroeger had men voor een bruikbaar DNA-spoor een voorwerp nodig ter grootte van een euromuntstuk, tegenwoordig kan men al een DNA-spoor vinden uit iets ter grootte van een speldenknop. Zo bekijken we bij cold case dossiers ook de oude DNA-sporen opnieuw. Binnen cold case Nederland is nu een computerprogramma ontwikkeld waarmee cold case zaken op forensisch gebied beter kan worden geprioriteerd. Zodat objectief een prioritering gemaakt kan worden. Hierbij is sprake van Artificial Intelligence. Dit programma moet in de toekomst nog wel veel leren zodat het programma beter en goed advies kan geven.

Wat is voor jou een succes of je mooiste ervaring gebleken?

De eerste mooiste ervaring die bij mij naar boven komt is dat ik een dochter kon vertellen haar vader te hebben gevonden. Haar vader was langdurig vermist en zijn dochter was naar Canada geëmigreerd. Zij vroeg om het dossier van haar vader, dit heb ik haar opgestuurd. In overleg met de dochter heb ik een dna set opgestuurd naar Canada, zij heeft dna bij zichzelf afgenomen en de set retour gestuurd. Er bleek een DNA match te zijn met een man die in juli 1987 was aangespoeld op Terschelling. De man lag begraven in een zogenoemd graf zonder naam. Het gaf mij een trots gevoel dat ik de dochter kon vertellen haar vader te hebben gevonden en we zo het graf een naam konden geven, daar ben ik echt heel blij mee.

Wat is je grootste frustratie?

Wanneer het niet lukt om van een voorwerp bruikbaar DNA-materiaal af te halen en zo geen match te kunnen vinden. Of wanneer de rechtbank de uitspraak doet dat een opgeloste zaak voor de rechter komt en het een verjaarde doodslag betreft en zo de verdachte niet vervolgd kan worden. Aan de andere kant raak ik dan wel extra gemotiveerd om niet te blijven zitten wanneer ik te maken heb met tegenslagen.

Wat is je grootste frustratie?

Wanneer het niet lukt om van een voorwerp bruikbaar DNA-materiaal af te halen en zo geen match te kunnen vinden. Of wanneer de rechtbank de uitspraak doet dat een opgeloste zaak voor de rechter komt en het een verjaarde doodslag betreft en zo de verdachte niet vervolgd kan worden. Aan de andere kant raak ik dan wel extra gemotiveerd om niet te blijven zitten wanneer ik te maken heb met tegenslagen.

Wat maakt een zaak een Cold Case?

Een cold case is een onopgelost levensdelict (moord of doodslag) of een zeer ernstig delict waarop een gevangenisstraf van 12 jaar of meer is gesteld, zonder dat dit heeft geleid tot het oplossen van de zaak. Uitgegaan wordt van een termijn van 3 jaar na de pleegdatum en dient uitgerechercheerd te zijn alvorens de zaak een cold case wordt.

Hoe gaan jullie om met een nieuwe cold case dossiers?

Nieuwe dossiers, dus nieuwe cold case zaken gaan we digitaliseren en dan gaan we op zoek naar de dossiers en de Stukken Van Overtuiging, dat zijn alle sporen en zaken die destijds in beslag zijn genomen. Als we denken dat we alles hebben beginnen we weer helemaal van voren af aan. Dus we stellen ons de vraag : “Wat is hier gebeurt” was het een misdrijf of misschien een ongeluk of suïcide van daaruit gaan we werken aan de scenario’s. We gaan zeg maar terug naar de plaats delict en proberen de vele scenario’s met de informatie van toen te verifiëren en te falsifiëren. Ook wordt door de forensische onderzoeker gekeken naar de mogelijkheden om sporen opnieuw naar het NFI te sturen voor nieuw onderzoek. Ook bezoeken we getuigen van toen met de vraag of men nog iets weet, misschien zijn de relaties van nu heel anders dan toen en wil men nu wel of misschien meer vertellen. Zodra het tactisch kan zullen we de familie erbij betrekken en dat doen zeker als we de publiciteit gaan zoeken, dat doen we alleen met toestemming van de familie.

Sommige nabestaanden hebben het gevoel dat ze vergeten zijn of dat de politie helemaal niet meer met de zaak van hun geliefde bezig is. Wat zou je tegen deze mensen willen zeggen?

Het is goed dat je deze vraag stelt want ik ervaar dit zelf ook als vervelend. Ik wil de nabestaanden laten weten dat wij wel degelijk aan hun en hun geliefde denken. Het liefst zou ik met iedereen dagelijks contact willen hebben maar dat is onmogelijk. Wij hebben helaas te maken een beperkt aantal uren. Zoals eerder gezegd kunnen wij geen garanties geven de zaak op te lossen. Als dit dan ook niet lukt voel ik mij schuldig en geeft dit een rot gevoel. Ik voel mij verplicht om antwoorden te geven op de vragen van nabestaanden. De moordenaar loopt ergens vrij rond en dat moet bestraft worden. Wij willen nabestaanden laten weten dat zij niet vergeten worden. Daarom hebben wij ook foto’s van de slachtoffers en nabestaanden bij ons op kantoor hangen zodat wij iedere dag weer aan hun herinnerd worden.

Er is personeelstekort bij de politie, dit zorgt voor creatieve oplossingen. Kun je hier wat voorbeelden van geven?

Extra capaciteit zullen we helaas niet krijgen en daarom hebben we ook de hulp ingeroepen van universiteiten en hogescholen. Ook vragen we aan ervaren rechercheurs die met pensioen zijn gegaan om zich aan ons te blijven binden. Zo kunnen we op een creatieve manier invulling blijven geven aan onze cold case teams. Ook hebben wij enige tijd geleden gevraagd een student een enquête te laten opstarten ‘hoe om te gaan met de achterblijvers’. Hier kunnen wij veel van leren.

Hoeveel cold case zaken zijn er in Nederland?

Ik zou het exacte aantal niet weten, het zijn er in ieder geval meer dan 1.700. De eenheden Rotterdam, Den Haag en Amsterdam hebben de meeste cold case zaken in hun portefeuille.

Kan de FNG nog ergens bij helpen?

Jazeker. Als advies zou ik mee willen geven aan nabestaanden om inzage te vragen in het dossier, misschien geeft dat al antwoorden op sommige vragen. Daarnaast is het belangrijk dat nabestaanden van zich blijven laten horen. Mail je cold case team, blijf in contact met journalisten, benader de politiek... vertel je verhaal. Laat het niet verslapen!

Cocon najaar 2022

“Murder” she wrote

Familiedrama: een woord dat vaak opduikt in de kranten als het gaat om moord of doodslag.

Femicide: een woord voor moord op een vrouw, omdat zij vrouw is.

Huiselijk of structureel geweld: een woord voor geweld met soms dodelijke gevolgen.

Het zijn termen die gebruikt worden om in onze samenleving vreselijke dingen te benoemen en te kaderen. Ze worden gebruikt om beschrijvingen te geven en verklaringen te vinden voor zaken die in essentie neerkomen op misdrijven tegen het leven, doodslag of moord. Het zijn zaken die voor nabestaanden, een brede kring van vrienden en bekenden en voor hele gemeenschappen, pijn, verdriet, rouw, boosheid, gemis en tal van andere gevolgen hebben.

Om goed te begrijpen wat de impact is van doodslag en moord zijn verhalen van nabestaanden nodig. Dat zijn verhalen die, door ze te delen, ook betekenis krijgen voor anderen. Dat delen gebeurt via media en sociale media, maar ook via activiteiten van herdenken en te herinneren, zoals de Lichtjesavond en de Dag Herdenken Geweldslachtoffers.

Tijdens deze activiteiten vindt er uitwisseling plaats tussen nabestaanden, vertegenwoordigers van organisaties en instanties, politici en het publiek (de wandeling met het lint). De pijn, het verdriet, de boosheid en het gemis vinden dan richting en houdt ons allemaal een spiegel voor. Het zijn tegelijk momenten om solidair te zijn met nabestaanden, betrokkenheid te tonen. Ongefilterd, puur op basis van de gedachten en gevoelens van nabestaanden en wat dat met mensen doet, hoe dat mensen beroert en in beweging zet. En even zijn we één.

En er zijn de verhalen, de boeken, die de neerslag vormen van ervaringen van nabestaanden. Het zijn boeken die uitdrukking geven aan de ervaringen en soms antwoorden zoeken naar het waarom van een moord. Zo komt zeer binnenkort (begin 2023) het boek ‘What the F*ck’ uit, geschreven door Saskia Wolters naar aanleiding van de moord op haar broer Joost. In een artikel in ‘PsyMag’ van september 2022 is een voorproef te lezen. Het is een indringend en overtuigend geschreven persoonlijk verhaal over die moord en de dramatische nasleep. En het is een onomwonden appel voor het samen eerlijk beantwoorden van de vraag "where did we go wrong?".

Ik moet ook hier weer denken aan het toneelstuk ‘Radiostilte’ van Wendy Hoogendijk dat zij maakte na de dood van haar vader na een verkeersmisdrijf. Het toneelstuk gaat volgens Wendy over de achtbaan die rouwen heet en over het ongemak daaromheen, maar bovenal over liefde, humor en veerkracht. Het verhaal van Saskia en Wendy en vele andere verhalen van nabestaanden vormen de basis voor een ontmoeting na moord of doodslag aan de hand van persoonlijke ervaringen. En dat werkt, net als de ontmoetingen gedurende de lichtjesavond en de Dag Herdenken Geweldslachtoffers.

Het kan gaan om ontmoetingen tussen nabestaanden en medemensen, professionals, politici, beleidsmakers en wetenschappers. Het zijn ontmoetingen waarin de pijn, verdriet, rouw, boosheid, gemis, en wat maar moeilijk te benoemen valt, doorklinken. Ze bieden ruimte om meer bedekte termen als huiselijk geweld, femicide en familiedrama echt en invoelbaar te maken.

Daarmee ontstaat een nieuwe ruimte die we samen kunnen benutten om de stem en de rol van nabestaanden van moord of doodslag mee van invloed te laten zijn bij het richting geven aan een rechtvaardiger samenleving.

Gert Jan Slump
September 2022

-----Yolanda Vleugels in betere tijden. Door haar psychische problemen wilde de Almelose niet meer leven. Yolande belde dagen lang vergeefs met de crisisdienst. Omdat hulp van Demence uitbleef stichtte ze brand in haar huis en kreeg een tbs-behandeling opgelegd. Daardoor bracht ze haar laatste maanden in gevangenschap door. Woensdag 20 juli maakte de euthanasiearts een einde aan haar leven. Ze werd 42 jaar.-----

Gedetineerden kunnen soms enorm door hun geweten geplaagd wordt tijdens detentie / TBS zo erg dat de dood een verlangen wordt om bevrijd te worden van de geestelijke pijn waar zij dagelijks mee leven. Als vrijwilliger werk in een hospice. Eind juli moest ik dit van heel dichtbij meemaken. Tijdens de wisseling van de dienst om 15:00 uur zag ik twee personen in een donker pak staan voor kamer nummer 1. Wat zich daar achter die deur afspeelde wilde mijn collega's vanwege de complexiteit niet 1-2-3 vertellen. De coördinator stond bij de voordeur om deze te openen toen een dichte kist, met een begrafenis ondernemer en twee diep bedroefde vrouwen erachter, de deur werd uitgereden .

Ik vroeg mijn collega's waarom we geen kaars bij deur hadden gezet zoals normaal, men verklaarde: "Omdat wij deze mevrouw niet verzorgd hebben. "Maar toch," antwoordde ik, "het is toch een mens die gestorven is, zij verdient ook de laatste eer zoals wij die anderen geven.

Later vertelde de coördinator dat mevrouw om 11.00 uur was binnengekomen. Ze had nog onder begeleiding een sigaret in de tuin gerookt terwijl twee bewakers en twee begeleiders uit de Penitentiare Inrichting erbij hadden gestaan. Voor het geval zij toch een ontsnappingspoging zou wagen .

Op mijn vraag wat ze gedaan had , kreeg ik natuurlijk geen antwoord . Zij had iets vreselijks gedaan in een moment van psychische onmacht. Daarvoor had ze een gevangenisstraf gehad en nu in een TBS kliniek behandeld werd. Haar geestelijke lijden over de daad die zij begaan had was zo groot dat zij dit niet meer met haar leven kon verenigen .

Met tranen in mijn ogen heb ik alles aangehoord. De kamer moest schoongemaakt worden. Ik heb de kaars gepakt die wij normaal bij de voordeur zetten en deze naast het bed gezet waar zij in had gelegen, de lakens waaronder ze was gestorven lagen er nog omgewoeld op. Ik heb de gordijnen open geschoven en de ramen wagenwijd geopend, in gedachte bij de 42-jarige vrouw die een verdrietige mama en zusje achterlaat: " Ik hoop dat je bevrijd bent en licht mag ervaren, eindelijk rust zal vinden."

[Niet bij iedere gedetineerde wordt een euthanasie verzoek gehonoreerd. Er volgt eerst een diepgaand onderzoek verricht. Dit onderzoek duurt in tegenstelling tot een normale euthanasie aanvraag niet enkele maanden maar vele maanden]

Dit weekend stuurde Ali Speksnijder mij een bericht door.

<https://www.destentor.nl/almelo/yolanda-42-uit-almelo-krijgt-gewenste-euthanasie-en-spreekt-op-eigen-uitvaart-het-is-me-eindelijk-gelukt~ae85edf7/219511141/>

De puzzel is nu compleet en met respect en eerbied eer ik deze voor mij onbekende vrouw die op het einde van haar leven mijn pad kruiste. Haar schreeuw om hulp werd genegeerd , ze heeft het met haar leven moeten bekopen. Bedankt lieve Ali dat je me dit laatste puzzelstukje hebt aangereikt .

Wicky van der Meijs

Zaterdag 3 september jl. was de dag van de nabestaanden zowel de onopgeloste moorden als vermissingen in Almere.

Vanaf 10:30 uur liepen nabestaanden van de onopgeloste moorden en vermissingen op stadslandgoed de Kemphaan in Almere binnen samen met de sprekers, Lex Meulenbroek (NFI), Guus Philips (portefeuille houder Cold Case Nederland), Daan Annegarn & Martin de Wit (communicatie politie voor opsporing verzocht en opsporing nl), Alma de Haan (namens de familie) en Lennart Boot.

Niet alleen de “experts” kwamen aan het woord. Ervaringsdeskundige Dhyan Duyn sprak uit haar hart over de vermissing van haar zoon Rob in Spanje en Hans van de Berg, broer van Petra, nam ons aan de hand van zijn boek mee naar de gevoelens van zijn kort geleden overleden moeder die brieven schreef aan haar vermoorde kind.

Om 12:30 uur liepen wij met z’n allen met een
Deze indrukwekkende dag stond in het teken van verbinding met elkaar,
het was letterlijk een SAMEN KOMEN.
Wij hebben met elkaar onze verhalen gedeeld.

Met pijn in mijn hart heb ik op deze bijzondere dag bij de mensen waarmee ik zoveel deel, mijn vertrek uit het bestuur aangekondigd.

Mijn afscheid zal NOOIT een vaarwel zijn aan de nabestaanden van Cold Case en Vermissingen. De strijd is nog lang niet gestreden. bloem in de hand naar het Cold Case monument waar met bloemstukken door de FNG en Slachtofferhulp Nederland hulde werd gebracht. Wij hebben de verschillende bloemen (ieder slachtoffer is anders) in een vaas gezet om op deze wijze de verbinding met elkaar tot uitdrukking te laten komen. Nadat de laatste bloem in de vaas was gezet, viel er bij alle aanwezigen een enorme stilte. Dit was een magisch moment. Het was zaterdag warm weer en in die stilte voelden we plotseling de wind opkomen en zachtjes begonnen de blaadjes in de boom van de onopgeloste moorden te ruisen. Het was of onze geliefden een teken gaven dat zij er ook waren.

Aan het einde van de middag volgde een paneldiscussie en namen Rosa Jansen (Slachtofferhulp Nederland) en Eveline van der Burg (cold case officier van justitie Midden-Nederland) plaats. Mick van Wely was bij ons en als moderator leidde hij het gesprek met het panel. Maar niet alleen “experts” waren aan het woord.

Wicky van de Meijs

3 September 2022 Hilversum.

Agenda

Overzicht 2022

1	okt.	DHG	Ede
5	nov.	Lichtjesavond	De Wolden
10	dec.	December (ouders)bijeenkomst	Leusden

*Namens het team van de
Cocon wensen wij
iedereen fijne
feestdagen.
Een warm en gezond
2023
met veel liefde en
harmonie.*

Wilt u ook graag meepraten in de cocon laat het ons weten.

Heeft u na aanleiding van een artikel vragen dan wel opmerkingen dan horen wij dit graag.

Mochten er vraagstukken zijn die interessant zijn voor in de cocon ook dan willen we u vragen contact met ons op te nemen.

Alvast bedankt voor uw inbreng.

Namens het team van de Cocon

reageren: cocon.fng@gmail.com.

Raadpleeg onze website fngnederland.nl voor de laatste informatie !

Redactie Cocon

Cocon

Redactie:

- Rien Verbiest tel: 0651346075
rienverc@xs4all.nl
- Kim Gijsbertsen. tel:0614023903
cocon.fng@gmail.com
- Romana Winter tel: 0610864082
romana.winter@hotmail.com
- Barbara Godwaldt tel: 06 24712660
cocon.fng@gmail.com
- Marcel Weber tel: 0683240492
marcelweber4@gmail.com
- Jilly Verhagen tel: 0612157445
cocon.fng.jilly@gmail.com

Bestuur FNG

Bestuur van de FNG:

- Jack Keijzer tel: 0638546808
Voorzitter
- Rien Verbiest
Bestuurslid
- Natalina Nijman
Secretaris
- Sandra Bindi
Bestuurslid
- Hans Suringa NL25 INGB 0008 4006 43
Penningmeester t.n.v.
Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers

